

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk XII

Reims, Frankrijk ~ Château de Blasi ~ juni 1348

Op een late namiddag in juni ontvouwde zich een schilderachtige zonsondergang, waarbij vurige kleuren de stervende hemel bedekten. Blasi stond met zijn gezicht stevig tegen een ruit gedrukt, turend uit het raam van Alsae's slaapkamer op de bovenverdieping. Zijn adem condenseerde erop en vormde een ondoorzichtige halo rond zijn volle baard. In de hardnekkige zomerhitte die in de kamer hing, liep een zweetdruppel langs zijn slaap. Ondanks de ontsierende littekens van gehavend en verkleurd vlees over zijn hele benen, stond hij zonder hulp en verkeerde hij verder in uitstekende gezondheid. Naast hem stond een houten tafel met daarop een stoffige vaas met papieren bloemen die Renée Alsae slechts enkele dagen voor zijn laatste afspraak in Crécy had gegeven. De gescheurde bloemblaadjes waren het bewijs voor hongerige motten die eraan sindsdien opgedroogd tot een hoopje tegen de onderkant van de vensterbank.

'Ze zijn als een rij mieren. Wie zal ze allemaal begraven?' mompelde Blasi, zijn glazige ogen staarden in de verte. Op de hoofdweg die het begin van het landgoed van Blasi markeerde, stond een gestage stoet van met de pest besmette voorbijgangers langs de weg. Vanaf Blasi's hoge en verre uitkijkpunt zag hij ze als een eindeloze rij spookachtige insecten, die zich gestaag voortbewogen.

De stad verlaten en vervolgens verdwijnen in het platteland. Jong en oud, rijk en Armen, mannen, vrouwen en kinderen – allemaal tegelijk en zichtbaar in beweging als de laatste stuiptrekkingen van een hele stad, die inmiddels ter dood veroordeeld was. In de massale uittocht liepen de meesten te voet, met het weinige dat ze konden dragen. Anderen, die zich nauwelijks konden voortbewegen, strompelden voort als wandelende doden. Af en toe sneden overbeladen paardenkarren dwars door de noordwaarts trekkende colonne, hun wielen rakelings langs de dagenoude lijken die langs de weg lagen. Blasi veegde de condens van het raam. 'Waar is er genoeg heilige grond om een hele stad – of zelfs talloze steden – te begraven? Het is onmetelijke waanzin, deze plaag.'

Alsaë riep hem toe vanachter zijn schouder en Blasi hoorde de toenemende spanning in haar stem. 'Als ze dichterbij komen, laat ze dan niet binnen, François. We kunnen ze niet helpen. Zeg me dat...'

"Dat zul je niet doen!"

'Ik heb de deuren en ramen afgesloten,' antwoordde Blasi kalm, terwijl hij zijn gezicht tegen het glas drukte. 'We zijn zo veilig als we kunnen verwachten.'

Een ogenblik later berispte Alsaë hem: "Ik smeekte je om het kasteel te verlaten! Wij zijn in groot gevaar. Ik snap er echt helemaal niets van waarom ik me door jou van het tegendeel heb laten overtuigen. Er staat iets vreselijks te gebeuren. Alleen maar een slecht voorteken, zo voel ik het! Blasi weigerde te antwoorden en bestudeerde in plaats daarvan de drukke weg.

"We hebben nog tijd, François! Luister eens—achter de stallen loopt een overwoekerd pad door het bos. Renée reed daar vaak met zijn kar doorheen. We kunnen de kar laden en je paard ervoor spannen—"

Blasi onderbrak haar. "Het is te laat, Alsaë."

'Nee, dat is niet zo! En als Michael door jouw koppigheid zou sterven, kun je dat dan verdragen?' Een kruis? Kun jij dat, Jean-François Blasi?

"Hij is veilig," verklaarde Blasi. "En jullie zijn veilig. Dankzij ons geloof komt alles goed."

Alsaë zuchtte en mopperde: "Alleen als de Heer het toestaat; en ik bid dat Hij dat zal doen." Blasi knikte. "Dat zal hij doen."

'Bovendien, François, wil ik niet dat je Michael stiekem vertelt dat hij op dat onhandelbare paard gaat rijden. Je had het andere paard moeten houden, zoals ik had aangedrongen.'

Blasi fronste zijn voorhoofd en liet zijn schouders zakken. 'Moeten we dat nu weer bespreken?'

'Dat moeten we!' riep ze uit. 'Dat moeten we, als je zoveel geheimen wilt bewaren.'

Herinner je je niet dat ik de gretige vrouw van je broer en de liefdevolle moeder van je neef was?'

Heb ik u niet altijd in ons bescheiden huis verwelkomd? Heb ik u niet altijd bijgestaan in tijden van nood? Ik ben geen Engelsman, François, en ik heb uw broers niet vermoord!

Blasi draaide zich om; zijn ogen waren rood en opgezwollen. 'Waarom moet je me zo'n pijn doen? Wat wil je...'

wat zou je anders van me willen?

'Ik wil de waarheid!' riep Alsae uit. 'Ik smeeek je.'

'Ah.' Blasi liet zijn hoofd zakken en grinnikte. 'Alleen de *waarheid*?'

"Ja; ik wil graag van Jean-François de hele waarheid horen die kardinaal Blasi voor me verborgen heeft gehouden. Kan hij aan dit ene nederige verzoek voldoen?"

Blasi keek de kamer rond terwijl hij haar ogenschijnlijk simpele, maar ogenschijnlijk onmogelijke verzoek overwoog, maar geen enkel slaapkameraccessoire trok zijn aandacht genoeg om haar te negeren.

gretige blik. Hij beet op zijn lip, liet zijn schouders zakken en zuchtte diep. 'Als je erop staat, zal ik alles vertellen.' Hij draaide zich om en staarde uit het raam voordat hij vervolgde: 'En wanneer je

de waarheid te weten komt, hoop ik dat je een plekje in je hart kunt vinden om me te vergeven en misschien mijn aanvankelijke reden te begrijpen waarom ik niet volledig openhartig ben geweest.'

Alsae berispte hem. "De waarheid, François."

Blasi gaf toe. "Goed dan. Het begon in mijn vertrekken, in mijn appartement in het Château Rouge in Avignon, toen ik wakker werd door een zeer onverwacht bezoek."

Hij leunde tegen de vensterbank en keek toe hoe de voorbijgangers gestaag voorbijliepen, terwijl hij alles opbiechtte : zijn gelukkige kans om de geest van Jacques te aanschouwen , de moeizame toegang tot de Apocryphen, de ontdekking van poortstenen die door de Heilige Stoel verborgen waren, koning Filips en paus Clemens, en een pauselijk plan dat een lening inhield, kapitein Bourne en abt Vonig, en zijn zware verblijf in de abdij van Gardiens, de uiteindelijke opening van de poortsteen, en zijn vreselijke verwondingen en zijn nipte ontsnapping uit de abdij op het paard van de kapitein . Gedurende het hele verhaal van Blasi onderbrak Alsae hem niet. Tot slot draaide Blasi zich om en zei: "Zo, daar heb je het. Alles, Alsae."

Alsae wees met een trillende vinger naar de tafel naast hem. 'Die oude papieren daar; dat zijn de pagina's waarover u spreekt?'

Blasi schoof van tafel weg en knikte schuld bewust, waarna hij toegaf: "De meeste van hen; anderen waren door de wind verdwenen." Hij draaide zich om en richtte zijn aandacht weer op de drukke menigte. Hij zuchtte. "Er valt niets meer te vertellen, Alsae. Vergeef me alsjeblieft dat ik het niet eerder heb onthuld." Blasi klemde zijn kaken op elkaar en verstijfde in afwachting van een harde berisping, maar er viel slechts een grafachtige stilte tussen hen.

Eindelijk verbrak Alsae met hernieuwde energie de aanhoudende stilte. "Ik hoor Michael niet! Misschien is hij buiten – bij hen. François!"

'Maak je geen zorgen; hij rust uit,' verzekerde Blasi haar, 'zo veilig als maar kan.' Hij bleef door het raam turen en richtte zijn blik iets op een oude populier met zijn wijd uitlopende takken.

'Schitterend,' antwoordde ze, haar stem meer ontspannen en misschien zelfs met een vleugje humor. "François, hij is de hele dag al een vrolijke deugniet geweest – hij heeft me helemaal uitgeput. Zoveel energie in hem – net als zijn vader. Hij zal ooit het hart van een gelukkige dame veroveren zoals..." mij. En wee de vrouw die door zijn charmes in zwijm valt."

Blasi stikte bijna; een nieuwe traan gleed langs de vorige over zijn wang en verdween in zijn baard. 'We zijn veilig,' antwoordde hij, terwijl hij onder de populier staarde naar een klein houten grafmonumentje met een hoopje aarde ervoor. Hij had de jongen pas de dag ervoor begraven. Alsaë deed haar eigen bekentenis: "Ik heb je iets te vertellen en ik zal er ook eerlijk over zijn. Terwijl jij sliep, ben ik naar de bakker gegaan voor vers brood. Je kunt maar beter honger hebben; je bord puilt uit. En je zult blij zijn te horen dat je broer ook bij ons komt eten." Ze grinnikte. "En deze keer heeft hij beloofd dat hij voor zonsondergang arriveert. Oh, luister! Hij komt zelfs nu al. Renée!" Alsaë zuchtte diep.

'Je moet rusten. Ik zal eten, drinken en schoon beddengoed brengen,' antwoordde Blasi terwijl hij zich van het raam afdraaide en zijn blik viel op Alsaë, die languit over de rand van haar bed lag, doorweekt van het zweet. Haar tere, omhooggestoken arm stak boven haar matras uit, in de lucht zwevend, alsof ze naar iets of iemand reikte die ze niet zag. Haar vingertoppen waren zwart; haar glimlachende lippen waren donker en uitgedroogd, en haar glazige blik was gefixeerd op niets meer dan misschien een plooi in het plafond.

De volgende dag werkte Blasi onder de oude populier, tussen verse aardhopen, en strooide scheppen aarde over Alsaë's graf, waarmee hij zijn laatste verwant van de eens zo vooraanstaande Blasi-familie bedekte. Hij stak de spade in de grond en harkte met zijn voet over gebroken wortels toen hij een overvolle kar zag staan voor de ingang van het kasteel. Blasi schermde zijn ogen af van de felle zon om de ongenode gast beter te kunnen bekijken. Tegen een achtergrond van ziekelijke voorbijgangers bleef de bestuurder staan, hem gadeslaand als een wellicht onverbloemde voyeur. Een strook stof was volledig om zijn hoofd gewikkeld, op een onbedekte plek na, een donkere spleet waar normaal gesproken ogen zouden zitten. Hij had op een mummie met een breedgerande hoed kunnen lijken. De bestuurder zat in de middagzon met een lange jas over zich heen gedrapeerd. Met zijn onheilspellende verschijning en gezichtsloze gelaat, had Blasi hem, als hij zich niet openlijk in het daglicht had laten zien, wellicht aangezien voor de Dood zelf, geparkeerd op een lijkwagen. Maar toen de ogenschijnlijk eigenaardige toeschouwer geen teken van verdere toenadering gaf, negeerde Blasi hem en richtte hij zijn aandacht op ernstiger en dringendere zaken.

De kardinaal haalde een fles oude azijn van de voet van de boom en sprenkelde de vers gewijde inhoud over het graf van Alsaë, terwijl hij datgene reciteerde wat Michaël naïef had gezegd.

geacht te zijn: de andere woorden. Eindelijk, nadat hij zijn woorden had voltooid, knielde Blasi neer vlakbij de graf. Hij stond aan de voet van haar graf en sloot zijn gebed af met een afscheidsgroet: "Ga heen met God in Christus, Alsae Blasi; liefdevolle echtgenote van Renee Blasi; zorgzame moeder van Michael Blasi. Amen." Hij sloeg een kruis en boog in stil respect – en in terugbuiging. En in dat gespannen moment; in de afwezigheid van vogelzang; in het monotone gesis van zomerkrekels; in de jeukende en duizelingwekkende hitte van de dag, in het ontwaken van zijn eenzame toestand; en in de verontrustende openbaring dat elke smeekbede om vergeving voor altijd op dove oren zou vallen, huilde Blasi. Hij zakte op zijn knieën en viel op de heuvel, waar hij vuistvol aarde tot samengeperste klompen harkte alsof hij door een of andere kracht werd voortgedreven. goddelijke middelen, een stevigere greep op het moment zou kunnen helpen om Alsae uit zijn schuilplaats te halen. haar terminale toestand. Daar, onder de populier, tussen vuile handen en snikkende uitbarstingen, overspoelde een vloedgolf van kreten de aarde. En daar, onder de populier, koesterde Blasi de nuances van zijn teleurstellingen terwijl hij een overweldigende leegte over zich heen liet komen, zichzelf verdrinkend in een vurige mengeling van terugblik en verdriet.

'Goedemiddag, meneer!' De onverwachte oproep deed Blasi schrikken en bracht hem abrupt terug in de tijd. om te redeneren. Hij sprong op en draaide zich om als een nietsvermoedende crimineel, terwijl hij zijn ogen afveegde om de naderende koetsier en zijn hobbelaar te ontdekken. De vreemdeling nam zijn hoed af, wikkelde de doek om zijn hoofd los en trok zijn lange jas uit. Hij bleek een man van middelbare leeftijd te zijn met een ingevallen gezicht en een zware baard. Opvallende donkere kringen onder zijn ogen verraadden dat hij een vermoeide reiziger was. Langzaam naderend zwaaide de koetsier verwelkomend. *"Comment allez-vous?"*

Blasi gaf hem een bevel, terwijl hij zijn hand opstak om hem tegen te houden: "Houd je paard tegen!" Hij stormde onder de boom vandaan en ontweek de open plek. "Kom niet verder!" De koetsier stopte onmiddellijk en zijn paard protesteerde met een paar knikjes tegen de strakke teugels. Blasi wees naar het kasteel en schreeuwde: "De heer van dit landgoed heeft een leger! Vertrek onmiddellijk, anders word je door zijn hand gedood!"

'Mijn naam is Jean Labatut, ' riep de wageneigenaar, terwijl hij zich voorstelde; 'ik ben een vooraanstaand koopman uit Marseille. Vergeef me dat ik de heer des huizes stoor, maar ik zou het zeer op prijs stellen als ik een audiëntie bij hem zou mogen hebben.' Hij veegde zijn voorhoofd af aan zijn mouw. 'U hebt het woord van mijn heer dat ik geen kwaad in de zin heb – slechts mijn gebeden en een belofte van goede bedoelingen, wat hij in deze onrustige tijden zeer zou waarderen.'

Blasi kwam dichterbij de kar en bekeek hem aandachtig. "Laat je goede bedoelingen blijken." De man kreeg een hoestbui, knikte slechts en wees met zijn vinger naar de

Hij stond aan de voet van de populier en bracht er met een schorre stem een antwoord uit: 'Jullie maken verse graven.' Hij slikte moeilijk en schraapte zijn keel. 'Het is *gewijde* grond, nietwaar?'

“*C'est ainsi*,” Bevestigde Blasi.

“Op de juiste manier gezegend – door een priester?”

“*C'était ainsi*,” bevestigde hij nogmaals.

De man snoof en bekeek het terrein aandachtig, alsof hij iets zocht dat specifiek voor hem was. 'En hoeveel van dit terrein is gewijd?' Zijn blik bleef rusten op de boom en hij bekeek hem van top tot teen, van de hoogste takken tot aan de wortels.

'*Genoeg; wat wilt u nog?*'

“Als de meester het toestaat, wil ik graag met hem ruilen, een eenvoudige dienst in ruil voor al mijn handelswaar.”

Blasi wierp een vluchtige blik op de ingang van het kasteel. 'Hij spreekt met niemand, behalve met mij. Vertel me wat je voorstel is en ik zal het onmiddellijk overbrengen.'

'Ja. Ik zou het graag willen—als de meester het toestaat—' De man trok een grimas en krabde aan zijn onverzorgde haar. Met zijn baard overwoog hij hoe hij zijn goede bedoelingen het beste kon overbrengen. "Informeer hem alstublieft dat er een koopman is gearriveerd met een handelskar volgeladen met genoeg waren om zijn hele landgoed meerdere seizoenen te bevoorraden." Hij keek over zijn schouder en bekeek zijn goederen voordat hij zijn inventaris opsomde zoals elke succesvolle koopman, die door jarenlange sluwe handel zijn vaardigheden had verfijnd: "Ik heb verse granen, gedroogd fruit, gezouten vleeswaren en zoetigheden. Ik heb lampolie, geurpoeders, balsems, stoffen, leer en medicijnen. Ik heb een ruime voorraad zout en allerlei soorten kruiden voor het uitharden en genezen. Ik heb kookijzers, porselein en..." "Serveerschalen van zilver en goud, geschikt voor elk voornaam huis. Bovendien heb ik een ongeopend vat met de beste wijn van heel Frankrijk." Hij draaide zich om, keek Blasi recht in de ogen, knikte en streek met een hand over zijn paard en wagen, terwijl hij plechtig zei: "En dit mooie paard en deze stevige wagen maken ook deel uit van mijn ruilhandel, mocht de meester bereid zijn. Laat het hem alstublieft weten – dit alles zal ik hem geven, mocht hij mij een simpele vergoeding toestaan."

verzoek."

Zelfs in zijn minder dan toonbare toestand presenteerde de koopman zich zo onberispelijk dat hij de aandacht trok van een al even sluwe kardinaal. Blasi onderzocht de benen, tanden en ogen van het paard en constateerde dat het een mooi, jong en gespierd ros was met een onberispelijke vacht die in het zonlicht een karmozijnrode glans leek te hebben. Hij kneep zijn ogen samen, wantrouwen borrelde in hem op. "En wat zou dit simpele verzoek dan wel zijn?"

De man verplaatste zich in zijn kar. Hij schraapte zijn keel en zei: "De pest heeft me te pakken. Maar in ruil voor al mijn bezittingen vraag ik slechts een stukje heilige grond voor een fatsoenlijke begrafenis."

Blasi deinsde enkele passen achteruit en vouwde zijn vingers voor zich, terwijl hij de ongebruikelijke situatie overwoog.

verzoek. Hij wierp blikken afwisselend op de populierengraven en de ziekelijke koopman, alvorens te proberen het voorstel van de geplaagde vreemdeling af te wijzen. 'Ik geloof niet langer—' De man onderbrak hem: "Ik smeed u!" Hij wees naar de achterkant van het landgoed. "Ik kan buiten het kasteel blijven, in de kar; daar achterin, vlakbij de bosrand. Ik heb helemaal geen verzorging nodig." Hij depte zijn nek met een doek en vervolgde zijn smeekbede: "Mijn tijd is kort; misschien nog een dag en ik zal geen last meer zijn. Ik vraag zelfs niet om een steen om me te markeren – alleen een graf op heilige grond."

Blasi inspecteerde de kar van de koopman grondig. De kar was beladen met een indrukwekkende lading en leek sterk aangepast aan een origineel ontwerp. Talrijke verticale planken stonden hoog, aan alle kanten vastgebonden, allemaal voorzien van metalen bevestigingsmiddelen waartussen een web van touwen liep, dwars door de hoge stapel dicht opeengepakte proviand in de kar. Hij vroeg zich af hoe de wielen van de kar zo'n gewicht konden dragen en merkte de ongewone breedte ervan op. Blasi's blik bleef hangen op de bovenste rand van een miniatuurwijnvat dat achter een bundel jutezakken leek te verschijnen. Hij haalde diep adem en keek over zijn schouder, langs de achterkant van het kasteel, over een dicht veld met onkruid, naar een verder gelegen rij bomen die de donkere grens van het landgoed markeerde. Hij draaide zich om naar de man en bekeek zijn gezicht in het goede licht, en voelde aan dat het aanbod van de handelaar oprecht was. Immers, de Dood leek zijn intrek te hebben genomen, volledig ontsproten en rijp in de angstige blik van de man. Blasi herkende de tekenen en het teken – een onmiskenbare aura van lot, sterfelijkheid en alomvattende duisternis vervloekte de aanwezigheid van de man als een aanhoudende zwarte gloed.

De kardinaal wenkte hem toen hij terugkeerde naar de oude boom. "Rijd met uw kar naar de rand van het bos." Hij pakte zijn schop en liep naar de achteringang van het kasteel, terwijl hij riep: "Blijf daar tot ik terugkom met een antwoord." De wagenmenner gehoorzaamde en baande zich een weg door een zee van onkruid terwijl hij voorzichtig zijn kar door een veld met hoge bruine rietstengels stuurde, die knisperden onder zijn wielen.

Blasi betrad het kasteel en stapte de open haard en keuken binnen; hij zette de schop in de hoek voordat hij de deur sloot. Hij stond op en wreef het korrelige zweet van zijn nek, de aanhoudende stank van braaksel en gal die hem omhulde negerend.

Hij overwoog wat hij moest doen met zijn nieuwe gast op zijn sterfbed – iemand die genoeg goederen bezat om hem van ruime voorraden te voorzien voor de komende wintermaanden. Blasi wist dat, nu de pest de nabijgelegen stad Reims teisterde, de man op zijn kar wellicht meer proviand vervoerde dan er in alle winkels van de stad te vinden waren. Toch, zelfs met alle redelijke overwegingen en met alles wat de koopman had beloofd, kon hij het niet aan.

Voor hem stond het wijnavat prominent in zijn gedachten als een verleidelijk elixer, wat Blasi als zodanig ervoer. een essentieel onderdeel van zijn tijdelijke bestaan, als hij de kwellende herinneringen wilde verdrinken Michael en Alsaë. Meer nog dan eten of het leven zelf, was de wijn genoeg om zijn schuldgevoel te sussen – om zijn geweten tot rust te brengen, al was het maar voor even.

Hij kreunde en schopte door verspreid afval terwijl hij een beslagen raam naderde. Hij wuifde met zijn hand door een zwerm blauwe en groene vliegen, tuurde door het vuile glas en keek over het met stengels bedekte veld naar de bovenste lading van de koopman, die nu bij de achterste bosrand stond. Een figuur bewoog en Blasi zag de man nu hoog in zijn kar staan en om zich heen kijken, blijkbaar het overwoekerde terrein inspecterend. Blasi grijnsde voordat hij de koopman fluisterend en met een hooghartige toon toesprak: "O, stervende man; voel je zijn almacht dan niet?"

" Bij elke ademhaling die je neemt? Het is overal – een plaag van groeiend verval in elke beweging die we maken. De dood is onsterfelijk – de kern van het leven die ons allemaal zal overleven." Hij grinnikte als een dronkaard en strompelde weg van het raam.

Blasi staarde naar de rommelige vloer terwijl zijn glimlach verdween en zijn gezicht langzaam verstrakte. Zijn voorhoofd zakte ineen en zijn kaak spande zich aan, zijn ene goede oog brandde dwars door de plavuizen heen. Pas toen werd hij zich bewust van de ranzige geur die de ruimte om hem heen vulde. En pas toen zag hij het pittoreske tafereel en de stillevnachtige presentatie die de kamer domineerde: een grote, ruw bewerkte tafel met de grafische inhoud ervan. De tafel leek op een veelgebruikt offeraltaar, met stapels vuil linnen die over de rand en zijkanten heen lagen. Bloedvlekken en andere lichaamsvloeistoffen hadden het kleed tot stijve, onregelmatige lagen verhard. Middenin lag een aangekoekte houten waskom, een bewijs van zijn vurige pogingen om zich te wassen en de koorts te verdrijven. Vliegen speelden op de rand en Blasi perste zijn lippen samen, starend naar het ruwe schouwspel.

'Nee!' riep hij uit, terwijl hij zich een weg baande door het afval. 'Je zult nooit—'

Blasi greep de zijkant van de tafel vast en trok eraan, waardoor de tafel omviel en de kom met een klap op de grond terecht kwam. Wolken vliegen stegen op en de kamer werd een rustig gezoem. "Nooit!" Hij sprong achteruit en doorzocht verwoed de muren en het plafond van de kamer alsof hij iets specifiek zocht. Blasi spreidde zijn armen wijd en draaide zich in het rond, lachend en schreeuwend naar iedereen in de ruimte: "Kijk naar mij! Ik ben er nog steeds! Jullie hebben niets gedaan! Jullie kunnen me niet aanraken! Jullie vrezen me! Jullie zullen nooit—"

Blasi sloeg naar de vliegen, zwaaide wild met zijn handen boven zijn hoofd en verloor zijn evenwicht in het afval. Hij stootte zijn hoofd zo hard tegen de vloer dat hij duizelig werd. En hij lag roerloos als een dode, de herinnering aan Michaels stem spookte door zijn hoofd: 'Ik' m

' Ik word een engel en krijg vleugels – en ik kan vliegen – heel, heel snel – zodat de duivel me niet kan vangen!' Blasi kreunde en opende zijn ogen. Hij zag een vliegje naast zijn gezicht zitten, bovenop een geschaafde knokkel. Even lag hij op de stoeptegels en keek hoe het insect zijn pootjes tegen elkaar wreef, terwijl zijn grote, karmozijnrode ogen hem aanstaarden. Toen vloog het op en cirkelde voor zijn gezicht, terwijl de stem van Michael in zijn hoofd verderging: 'Zoals...'
"Zo, oom François! Als de wind? Zie je hoe snel ik ben?" De vlieg landde even op Blasi's gezicht en bekeek het spoor van een nieuwe traan die van zijn neuspunt druppelde.

Onder een gezoem van vliegen, liggend in de woestenij van het eens zo begeerde en bijzondere landgoed Blasi, trok de kardinaal zich terug in de diepste krochten van zijn geest, in een gebied dat volledig losgekoppeld was van tijd en ruimte – een plek waar somberheid, afschuw en verwarring zich konden vermengen met verwrongen herinneringen en verontrustende dromen, resulterend in een uiterlijk monsterlijke en onnatuurlijk samengesmolten staat van ziekelijke zelfgenoegzaamheid, grotesk cynisme en onnatuurlijke mengsels van absurd tegenstrijdige herinneringen en reflecties, alles voortgekomen uit een kalme, zwarte poel van volstreekte waanzin. Er was geen
Het geluid leek op krakend hout of verbrijzeld glas – geen enkel spoor van een *doffe klap, bonk, scheur* of *getinkel* dat zou kunnen duiden op iets dat breekt. Er was absoluut niets, behalve een ononderbroken stilte; toch dwaalde Blasi's geest in de stilte van die doodse rust en pure staat van transcendentie af, zij het maar in kleine stapjes.

De houding van de kardinaal veranderde volledig toen hij grinnikte en rechtop op de grond ging zitten. Hij streek zijn warrige haar glad en speurde de muren van de kamer af, zijn ogen glazig en rollend als die van een dronkaard. Hij knikte glimlachend. "Ik *begrijp het*." Hij stond op en klopte het vuil van zijn broekspijpen. "Inderdaad, " antwoordde hij, zijn handen in zijn zij zettend, en richtte zich verder tot de muren: "Jullie hebben ze van me afgenomen omdat jullie me wilden kwelen met een zeer *intiem* verlies – en me wilden beschermen tegen de gevolgen van deze aardse plaag, terwijl alle anderen eraan bezwijken, omdat jullie me in leven willen houden zodat ik jullie een lang leven vol verdriet kan bezorgen, waar jullie je eeuwig aan kunnen voeden." Hij wuifde de muren met een prikkelbaar gebaar weg en herpakte zich. "Ga weg van me – oh, Dood en Grimmige Wanhoop – ik heb een *echte* gast die in de coulissen wacht, al is het maar voor even. "
Hij schikte zijn kleren, nam de gepaste houding aan zoals een keurige hoogwaardigheidsbekleder die een audiëntie verwacht, en verliet het kasteel met een subtiele grijns, opgetrokken voorhoofd en opgeheven kin.

Blasi baande zich een weg door het hoge onkruid en bleef middenin staan. Hij riep de koopman toe en gebaarde hem dichterbij te komen. "Kom met uw kar naar de achteringang van het kasteel! De heer accepteert uw aanbod: de wijn en de proviand in ruil voor kost en inwoning en een fatsoenlijke begrafenis!"

De koopman schudde zijn hoofd. "Het is beter dat ik hier blijf, anders haalt de meester de pest over zijn huis!" Blasi keek toe hoe hij van de kar afklom en in het suikerrietveld verdween. Alleen zijn stem verraadde zijn aanwezigheid toen hij vervolgde: "Als de meester dat wenst, kan ik onder deze bomen blijven terwijl zijn soldaten de kar uitladen!"

'Hij wil het *niet*, ' riep Blasi uit, terwijl hij hem met een verwelkomende hand wenkte en eraan toevoegde: 'Noch aanhoudende spookverschijnselen, noch de directe Hand des Doods zijn een dringende zorg voor hem.' **de heer des huizes, *Accueillir, mijnheer Labatut!***

Afgezien van het gesis van krekels viel er een korte stilte over het veld, voordat de koopman Blasi vroeg: "Gaat hij *ook* dood?"

'Hij is er niet. Kom nu zelf en met je kar, pas dan zal hij aan je verzoek voldoen.' Boven het onkruid zag Blasi de man in zijn kar klimmen en die naar hem toe sturen. "Heeft de heer een priester in zijn huis?"

'Dat doet hij, voor een bepaalde tijd, en hij zal voor je zorgen.' Blasi gebaarde hem in de richting van het kasteel toen hij terugkeerde naar de achteringang.

'Bent u die priester?'

Blasi riep over zijn schouder, zonder een stap te missen. "Zoals je misschien al begrepen hebt, ik..." 's Ochtends. Inwijding, absolutie en de laatste sacramenten lijken me de laatste tijd erg bezig te houden. Kom! Ik heb een lege kamer en dorst naar wijn.

De koopman parkeerde zijn kar naast de ingang en de twee mannen begonnen te lossen en de inhoud in de keuken van het landhuis op te stapelen. Toen ze bijna alle proviand naar binnen hadden gebracht, haalde de koopman een zak graan van zijn schouder en legde die bovenop een soortgelijke zak die Blasi ook had opgestapeld. De koopman zuchtte en klaagde met een zware adem terwijl hij tegen de omgevallen tafel leunde: "Ik had niet begrepen dat het lossen van mijn eigen kar onderdeel van de ruil was." Hij bekeek de gangen die dieper het huis in en naar boven leidden. Hij zuchtte, veegde het zweet van zijn voorhoofd en vroeg Blasi: "Waar zijn de mannen van de heer des huizes? Dit is absurd; slapen ze? Ik ga dood van de inspanning terwijl ik deze proviand verplaats om hen in leven te houden." Hij schudde zijn hoofd en trok een grimas.

"En wat moet hier? De stank – de verspilling – hoe kan de heer dit toestaan—"

De koopman bekeek het met vliegen bedekte, vuile linnen en draaide zich vervolgens naar Blasi om hem te bestuderen. 'De dood was hier. Jij bent de enige overlevende in het kasteel, nietwaar?'

Blasi kwam dichterbij, leunde tegen de tafel en schudde zijn hoofd. Hij keek de koopman recht in de ogen en glimlachte. 'De dood heeft deze plek verlaten. En eerlijk gezegd zijn er geen soldaten meer; **Maar de meester *is* hier.**

'Ik hoor geen hoest of nies, geen enkel teken van leven, behalve die vervelende vliegen,' wierp hij tegen.

Hij tuitte zijn lippen en wuifde met zijn hand weg. "Bent u die meester?"

Blasi grinnikte. "Ik vraag me zelf ook af hoe het komt dat ik zo prominent en ongrijpbaar ben." Hij keek de kamer rond met een geacteerd uitdrukking van ernstige achterdocht en fluisterde tegen de koopman: "De meester luistert ons zelfs nu nog af."

De man kneep zijn ogen samen, keek de kamer rond en sprak luid genoeg om zijn stem te laten horen: "In mijn leven heb ik openlijk in het gezelschap van koningen en hun vazallen." Hij zette zijn handen in zijn zij en richtte zich tot de muren: "Ik ben Jean-Baptiste Labatut, meestermakelaar in oosterse import." Toen hij geen antwoord kreeg op zijn introductie, fluisterde hij Blasi toe: "Als de meester zo prominent is als u zegt, dan heeft hij vast wel een naam die ik ken?" Hij boog zich voorover. "Zijn titel?"

Blasi klopte de man op de schouder. 'Oh, iedereen kent hem. En zo meteen heb je een audiëntie bij hem. Net als bij al zijn gasten, vermoed ik dat hij met oprechte verwachting naar je audiëntie uitkijkt. En nu, tijd voor de wijn; zullen we?' Hij spoorde de man aan en ze verlieten het kasteel.

De kardinaal liep om de kar heen en bekeek een vaag insigne op het wijnavat toen de koopman hem naderde. 'Waarom moet zelfs zijn titel zo geheim zijn dat u hem niet eens in mijn oor kunt fluisteren?'

Blasi haalde zijn schouders op. "Het is geen geheim. De meester heeft vele namen, maar zijn ware naam is..." "Dood." Hij richtte zijn aandacht weer op het vat en voegde eraan toe: "Een vrij gewone, maar toch nobele naam, wat vind je ervan?"

De koopman werd bleek en deinsde achteruit. "Ik vind dat de priester, gezien mijn toestand, zeer ongepaste woorden kiest."

'Ik bedoel het niet kwaad,' antwoordde Blasi, terwijl hij naar de twee graven onder de boom wees. 'Net zoals ik hen geen disrespect wil betonen. Ik zie alleen wat ik niet anders kan zien. Eigenlijk zou ik niets onder die boom willen zien; maar ik zie graven. Ik zou niets liever willen weten dan dat mijn broers dapper gesneuveld waren bij Bethanië in plaats van bij Crécy, en dan te ontdekken dat ze uit de dood zijn opgestaan; maar ik zie hun gezichten alleen in mijn dromen. Ik zou niets over de wegen van Reims willen zien reizen; maar de stad is druk met stervenden – jij inbegrepen, en ik moet er nu nog een begraven.'

"En ik zou mijn vermoeide benen graag even laten rusten en wat wijn drinken; maar hier staan we dan, in de brandende hitte van de dag, met het wijnavat nog in de kar en vermaakt de meester die ik zo diep veracht: de Dood." Blasi snoof en klom in de kar.

Labatut volgde hem en vroeg: "Zitten je broers onder de boom?"

'Nee. De dood schuilt onder de boom – hij is overal. De meester heeft zelfs mij opgeëist – ik ben ook dood.' Blasi kreunde en kantelde het vat voorzichtig opzij terwijl hij de instructies gaf.

De koopman waarschuwde Blasi om voorzichtig met het vat om te gaan: "We moeten voorzichtig met haar omgaan, anders loopt ze weg." Plotseling schrok het paard, waardoor de kar verschoof en de koopman tegen het vat viel. Het vat rolde naar de achterkant van de wagen, terwijl Blasi zich over hem heen boog om te voorkomen dat het op de grond zou vallen. Hij hield het vat op zijn plaats totdat de wijn erin was bezonken. "Voorzichtig, zei ik! Je loopt als een koe!" Hij keek de koopman boos aan voordat hij zijn hoofd op het vat liet rusten. Toen haalde hij diep adem. "Misschien verloor ik even mijn zelfbeheersing. Vergeef me, Jean-Baptiste. Het is maar mijn... bezorgdheid; dat deze wijn bijzonder is, zoals u al zei."

De koopman veegde het zweet uit zijn ogen en kroop naar de achterkant van de kar, zeggend: "Dit is de beste wijn van heel Frankrijk." Hij stopte naast Blasi, zette een glimlach op en fluisterde: "En ik heb ook iets gezien : een dode priester lijdt aan een vreselijke dorst naar zijn speciale wijn. Zouden we hem die gunst kunnen verlenen?"

Blasi knikte.

De twee mannen werkten met het vat en plaatsten twee losplanken tegen de kar om het eraf te kunnen laden.

Labatut verstevigde een van de planken en onderdrukte een hoestbui. 'Jullie weten dat ik door de pest ben getroffen, maar jullie houden geen afstand van me. Het lijkt erop dat de Heer jullie gezegend heeft, nietwaar?'

Blasi bleef staan. Hij krabde aan zijn baard en dacht na, bekeek even zijn vinger en knikte toen. 'Het lijkt er wel op. En zoals ik zojuist heb gezien, een klein engeltje.' "Ze legden zich op mijn hand en vertelden me alles." Hij leunde tegen de achterkant van de kar en pulkte aan een schaafwond op zijn knokkel. "Toen werd het me duidelijk dat moeilijke vragen geen moeilijke antwoorden hebben, maar eenvoudige. Ze lijken alleen moeilijk omdat ze dat ook zijn." Het maakt geen deel uit van wat we verwachten van een antwoord. Onze verwachtingen bepalen dus vaak welke antwoorden we als geloofwaardig beschouwen. Begrijpt u wat ik bedoel? 'Eh, nee, dat doe ik niet,' gaf de handelaar toe. 'Ik stelde slechts een simpele vraag. Waarom gaat u niet dood, zoals iedereen om u heen?'

Blasi stapte van de kar weg, lachte en hield zijn handen in een gebaar van vertoon omhoog. 'Zie je? Zelfs jij kunt het antwoord op je vraag niet zien, omdat je niet verder kunt kijken dan... wat je verwacht te zien.'

Labatut fronste. "Ik zie dat je ofwel in cirkels praat, ofwel geen antwoord wilt geven, of dat er iets met je aan de hand is."

'Ah!' riep Blasi, terwijl hij met zijn vinger in de lucht wees. 'Je hebt je eigen vraag beantwoord, ook al weiger je het als antwoord te accepteren.'

De koopman snoof en leunde tegen de kar. 'Welk deel is dan de waarheid? Dat u weigert mij antwoord te geven?'

'Nee, dat laatste klopt wel: er is iets mis met me.' Blasi tuitte zijn lippen en trok een grimas voordat hij verderging. 'Toen je me vroeg waarom ik niet doodga zoals iedereen, verwachtte je dat ik zou kunnen sterven. Zie je dan niet dat je niet verder kunt kijken dan het feit dat ik nog leef? Zoals ik je al zei, ik ga niet dood omdat ik al dood ben.' Hij lachte. 'De

Doden kunnen niet sterven – er is geen tweede dood.”

Labatut stond op van de kar. 'Je maakt geen grapje. Je meent echt wat je zegt, hè?'

'Zie je? Het antwoord was uiteindelijk niet moeilijk, alleen anders dan je had verwacht.' Blasi knikte en knipoogde.

De koopman stuurde Blasi weg en veegde het zweet van zijn vermoede voorhoofd; 'De dag is kort. Ik word steeds zwakker en jij hebt duidelijk wat te drinken nodig. We moeten een vat wijn verplaatsen en een fatsoenlijke begrafenis regelen. Zullen we?'

Met grote zorgvuldigheid wisten de twee mannen het vat naar de keuken te brengen en het rechtop te zetten in de meest achterste hoek van de kamer. De koopman boog zich eroverheen, zwaar ademend. Blasi zakte tegen de muur aan en kwam op adem. 'Waar zijn de schildknapen van het paleis als je ze nodig hebt?'

De koopman keek hem aan. "Welke landheren?"

Blasi schudde zijn hoofd en wreef over zijn schouder. "Schildknapen of niet, we hebben het verplaatst – we hebben het nodig." "Wij? Jullie hebben het nodig."

Blasi stapte van de muur weg, bukte zich, trok zijn broekspijp omhoog en verwijderde een splinter uit het wijnavat, die hij naast zijn knie voelde liggen. Hij pulkte aan de wond terwijl hij sprak. 'Nee, mijn vriend; het pijnlijkste deel van de dood is het laatste uur, en je zult om deze wijn smeken wanneer dat moment aanbreekt.'

De koopman trok een verwrongen gezicht en richtte zich op terwijl hij het ontblote been bekeek, met zijn dikke, gehavende en diep verkleurde huid.

Blasi trok de splinter uit zijn knie, likte aan zijn duim en veegde een straaltje bloed weg.

Hij stond op en zag de afkeurende uitdrukking op het gezicht van de koopman. "Het was maar een splinter - ik overleef het wel." Blasi glimlachte.

'Inderdaad,' antwoordde de koopman, 'meer nog dan de meesten.'

Blasi's glimlach verdween. "Wat bedoel je?"

"Ik bedoel te zeggen dat het lijkt alsof je gezegend of vervloekt bent om de rest van ons te overleven."

De koopman wees naar zijn been. "Laat me brandwonden zien die ieder ander fataal zouden zijn geweest."

En hier sta je dan, bij mij – met de pest aan je zijde – en je maakt je meer zorgen over een splinter dan over de dood." De koopman knikte, een achterdochtige blik op zijn gezicht. "Er schuilt meer in je dan alleen sterfelijkheid, zo lijkt het. Wie ben je?"

Blasi grijsde en trok zijn wenkbrauwen op, alsof hij geheimzinnig deed. "Misschien ben ik wel gezegend door een engel?" Hij stelde de koopman gerust met een klopje op de schouder.

Hij begeleidde hem de trap op. "Alleen de Heer weet wat het beste is voor ons allemaal. Nu zal ik u installeren. U zult het hier comfortabel hebben. In tegenstelling tot de omstandigheden beneden, "De slaapkamer boven is netjes en schoon." Hij grinnikte. "Over het geheel genomen lijkt deze plek wel hemel en hel, in één huis verenigd." De koopman probeerde op de trap te blijven staan om hem aan te kijken, maar Blasi duwde hem naar boven. "Maak je geen zorgen. Zoals afgesproken zal ik voor je zorgen – en ervoor zorgen dat je begrafenis net zo waardig is als die van elke waardige man Gods. Voor nu moet je rusten. En vanavond zullen we ons tegoed doen aan goede wijn en gezelschap."

De tijd verstreek terwijl Blasi zijn stervende gast onderdak bood en hem onderdak verschafte in Alsaes slaapkamer op de bovenverdieping. Zo sliep de koopman, terwijl hij de kar bij de stallen parkeerde en voor zijn pas verworven paard zorgde. Hij gaf het dier te eten en te drinken en zette het uiteindelijk vast in de laatste stal waar ooit het ongetemde zwarte paard had gestaan, dat was ontsnapt. Enkele uren later keerde hij, bij het licht van lantaarns en de sterren, terug naar het kasteel. Hij stak olielampen aan, tapte het vat aan en wekte zijn uitgeruste gast met twee bekers en genoeg wijn in een houten waskom om zelfs een paar paarden in een dronken roes te brengen.

Blasi schoof de waskom en de wijnglazen op een nachtkastje. 'Je hebt het grootste deel van de middag geslapen. Hoe voel je je?'

De man liet zich voorzichtig op de rand van het bed zitten. "Alsof hij vertrappt was door de "De duivel zelf," kreunde hij. Zweetdruppels rolden over zijn gezicht. "Ik droomde dat we..." "Mijn eigen graf graven. Maar we zijn de aarde kwijtgeraakt. Ik was op zoek naar mijn aarde. Lieve God." Blasi keek toe hoe hij de kamer afspeurde alsof hij er nog steeds naar zocht. Toen zag hij de waskom en de bekers. "Heb je de wijn getapt?"

'Ja. Zullen we?' Blasi nam de rol van gastheer op zich, pakte beide lege bekers en reikte er een aan zijn gast.

'Misschien over een moment,' zei de man, terwijl hij over zijn keel wreef en moeilijk slikte. Zijn gezicht vertrok in een grimas van pijn. Blasi zette beide bekers terug naast de waskom en liep naar het raam. Hij vouwde zijn handen achter zijn rug en staarde naar de weg voor het huis. Verschillende fakkels bewogen in de verte in een rij, langzaam voortdrijvend in de duisternis, als een colonne van luie vuurgeesten die getuigden van de voortdurende massale uittocht uit Reims. 'Je zei dat je naam Labatut was?', vroeg Blasi.

De man hoestte en schraapte zijn keel. "Jean Labatut."

'Ik meen me dat te herinneren.' Blasi draaide zich om en staarde naar de laarzen van de koopman. 'U zei dat u uit Marseille, kwam?'
"Marseille, ja."

'Vertel eens, hoe ben je aan deze wijn gekomen?' vroeg Blasi, terwijl hij naar de waskom knikte.

"

Wel, ik kom uit Avignon, maar oorspronkelijk uit Marseille. Ik verliet Marseille toen de pest uitbrak.”

'Aha!' Blasi knipte met zijn vingers. 'U bent Jean-Baptiste Labatut, de koopman uit Avignon wiens winkel tegenover die van een smid stond, in het straatje dat naar de begraafplaats van de Curia leidde, toch?'

“Ik—Ja. Hoe dan—”

Met een grijns liep Blasi dichterbij het bed en wreef over zijn baard, alsof hij een mysterie ontrafelde. "En uw trouwe vloot van karrenkoeriers maakte routinematige ritten naar de haven van Marseille, waar ze in het geheim vaten wijn verhandelden met de Genuese koopvaardij schepen in... ruil voor importgoederen afkomstig uit Kaffa, bestemd voor Genua.”

'Hebben we elkaar al eens eerder ontmoet?' vroeg de koopman.

'Maar niet zomaar een wijn, let wel.' Blasi negeerde zijn vraag en wees met zijn vinger: 'Hemelse fermentatie van het beste fruit – deze vaten komen rechtstreeks uit de Grote Kelder van de nederige woning van Zijne Heiligheid : het Pauselijk Paleis in Avignon.' Blasi grinnikte.

'Hoe weet je dat?' De koopman verplaatste zich op het bed en liet zichtbaar zijn groeiende onrust blijken.

Toch vervolgde de kardinaal, zijn betoog kracht bijzettend: "Ik vraag me af hoe het komt dat de Genuezen de vele discrepanties nooit hebben opgemerkt toen ze de schepen vergeleken..."

"Er zijn geen gegevens over wat er is gelost. En ik vraag me ook af hoe de inventarisschrijvers van het paleis zoveel ontbrekende wijnvaten over het hoofd hebben gezien." Blasi grijnsde tevreden. "Om te voorkomen dat, natuurlijk, noch een deel van de scheepsgoederen, noch een deel van de pauselijke vaten in eerste instantie in de inventaris zouden worden opgenomen."

'U bent geen priester. Wie bent u?' De koopman keek hem woedend aan.

"Ik ben daadwerkelijk een kardinaal."

'En ik ben een vliegend ros,' spuugde de man.

Blasi lachte. "Ik herkende een merkteken op het vat voordat we het verplaatsten – hetzelfde merkteken dat ik altijd in de zijanten van wijnvaten kerfde en apart zette voor jullie koeriers. Ik markeerde alleen de beste vaten van het seizoen." Hij knikte. "Het lijkt erop dat we een tijdlang beproefde partners waren. Het was een winstgevende ruil voor ons beiden, nietwaar? Het is misschien een zegen dat we elkaar na al die jaren eindelijk weer eens persoonlijk ontmoeten, hoe betreurenswaardig ook onder zulke ernstige omstandigheden."

'Uwe Eminentie? Kardinaal Jean-François Blasi?' vroeg de man vol ongeloof.

Blasi hief zijn handen op, met de handpalmen naar voren. "Ik ben het – uw trouwe en voormalige wijnleverancier, opnieuw tot uw dienst."

De koopman grinnikte. "Welnu, het lijkt erop dat u een deel van mijn bekentenis kent."

"Nog voordat ik het kan vertellen." Hij schudde zijn hoofd. "En ik heb me vaak afgevraagd wat deze kardinaal deed met de importproducten die ik hem ruilde."

Blasi pakte een papieren bloem met lange steel uit een vaas in de buurt en antwoordde hem met opgetrokken wenkbrauwen: "Zoals u wellicht weet, is het College van Kardinalen een verzameling van uiteenlopende meningen. Men moet soms de loyale steun van anderen zien te verkrijgen – in de vorm van geschenken en dergelijke. Om een "Koopman, ik neem aan dat u begrijpt wat ik bedoel," zei Blasi, terwijl hij de bloem ronddraaide en grijnsde. en knipoogde naar hem.

De koopman grinnikte. "Jij bent niet beter dan ik, wat jouw aandeel erin betreft."

"En ik heb dat ook nooit beweerd. Die tijd is echter voorbij en onze daden zijn allang vergeten. En zelfs nu nog merken noch de glorieuze Heilige Stoel, noch de machtige Genuese adel iets op van wat er niet is vastgelegd – beiden zijn immers gewend aan een overvloed aan informatie."

"Van alles." De kardinaal glimlachte zwakjes en bekeek de papieren bloemblaadjes met zijn vingers. "Zo apathisch en blind is het toch bij de zetels van alle grote autoriteiten, nietwaar?"

Blasi rook aan de verwelkte bloem en blies het stof van de blaadjes. 'Toch lijkt het erop dat hetzelfde ongeluk ons beiden heeft getroffen. Jij bent niet langer de rijke koopman die ik dacht, en ik ben niet langer de slimme kardinaal die je je herinnerde.' Hij gooidde de bloem op de grond en sloeg zijn handen achter zijn rug. Hij wiegde heen en weer op zijn hielen. 'Oh, maar misschien vind je het wel amusant dat een van je gesmokkelde Genuese importen nu in het paleis van Zijne Majesteit staat – een nogal merkwaardig driepootapparaat om een ei in te koken. Het bevatte twee olielampen, met blauwe draken erop geschilderd.'

'Ik herinner me zo'n apparaat – een *eivenster*, dat later door Zijne Majesteit zelf is gedoopt – drie ervan tijdens mijn laatste reis naar Marseille. Mijn koerier vond ze van uitzonderlijke waarde – de enige reden waarom hij ze in ruil accepteerde. De handelaar stapelde kussens tegen het hoofdeinde en richtte zich op. "Dus, een geschenk aan de koning, was het?"'

Blasi liep naar het bijzettafeltje.

"Niet helemaal, eerder een onderdeel van een uitwisseling."

"Waarom?"

Blasi lachte. "Welnu, als je het per se wilt weten: om een leger te bemachtigen."

'Een leger?' De man wierp hem een kritische blik toe. 'En ik ben een vlamvend rood paard. Maar vertel toch alles.'

'Als ik je het hele verhaal zou vertellen, zou je me zeker niet geloven.' Blasi doopte beide bekertjes in de waskom. 'Misschien kunnen we nu een glaasje wijn drinken?'

Hij bood de koopman gastvrijheid aan, die de beker aannam en zei: "Ja, misschien verdrijft het de koorts – en als de goede God het toestaat, zelfs de Dood zelf." Hij hief een toast op Blasi en dronk de helft van de beker leeg.

'Aargh!' gromde de koopman, terwijl de wijn langs zijn baard liep. Blasi rook aan zijn eigen beker en nam een slok. 'Het is bitter,' klaagde Blasi, terwijl hij zijn lippen aflikte. 'Hoe lang had die wijn al in de hitte van de dag gestaan?'

"Sindsdien, Avignon. Nadat ik het nieuws had gehoord over de komst van de pest in Avignon, haastte ik me. "Ik moest de kar inladen. Ik was vergeten het vat af te dekken." De man veegde zijn lippen af aan zijn mouw. "De zon heeft het gedood," concludeerde Blasi.

De koopman dronk de rest van zijn beker leeg, boog zich naar de tafel en schonk zijn beker opnieuw in. 'Welnu, stervenden drinken niet om te genieten,' zei hij, terwijl hij achterover leunde tegen de kussens en nogmaals een toast uitbracht op de kardinaal.

Blasi hief zijn beker op en dronk met een strak gezicht het laatste restje wijn op. 'De doden doen dat ook niet,' kreunde hij. Ook hij doopte zijn beker in de waskom om hem bij te vullen.

'Je maakt je toch niet echt druk om de dood, hè?' vroeg de koopman lachend. Hij keek op en zag een tamelijk strenge blik – een uitdrukking die volkomen oprecht was. Zijn grijns verdween en op dat moment zag Labatut misschien een kiem van waanzin, die inmiddels was gezaaid in de priester die nu boven hem stond. De koopman wendde zijn blik af en staaarde naar het zwarte raam. Toen mompelde hij met opgetrokken wenkbrauw: "Nou, ik hoop zeker dat ik uiteindelijk net zo dood ben als u; ik geef het toe." Hij bracht een toast uit op de priester en dronk nog een glas leeg. Daarna doopte hij zijn beker terug in de wijnkom. Hij kreunde. "Mijn toestand verslechtert." Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en nestelde zich diep in de kussens, terwijl hij zijn beker met twee handen vasthield en misschien wel glimlachte, zoals een gretig kind dat uitkijkt naar een verhaaltje voor het slapengaan. "Vertel me eens over dat leger dat u hebt veroverd en wat ik er niet van geloof. Oh, en over uw beenwonden, als u zo vriendelijk wilt zijn."

Blasi draaide zich om en liep door de kamer, langs het voeteneinde van het bed en de papieren bloem plattrappend. Zijn ogen dwaalden echter door de vloer heen, terug naar zijn verleden. "Welnu, ik begrijp het." Het doet er nu niet meer toe. Het is geen zo heilig geheim dat een dode het niet aan een stervende kan opbiechten." Hij liep nog wat heen en weer, diep in gedachten verzonken.

De koopman drong aan: "Nou, ga je gang dan! Anders is deze stervende koopman misschien wel dood voordat de dode kardinaal zijn bekentenis aflegt!" Blasi draaide zich om. Ze keken elkaar aan en grinnikten.

'Goed,' zei Blasi, 'het begon allemaal in Avignon, in het Château Rouge, waar ik wakker werd en een verbazingwekkend schouwspel aantrof.' Blasi liep met zijn beker door de kamer en hield de koopman strak in de gaten terwijl hij vertelde over zijn intieme gesprek met het spook van zijn overleden broer – over zijn aarzeling om een mede-kardinaal te vermoorden om... ongeloflijke geheimen ontfutselen aan de Heilige Stoel – over zijn slimme misleiding om zwaar bewaakte pagina's te stelen die de werking van poorten naar de hel zelf beschreven – over zijn meesterlijke

het orkestreren van een samenzwering tegen een nietsvermoedende paus, waardoor hij de kostwinner van een Het leger van de koning —bij zijn ongekende belegering van een versterkte abdij, met weinig slachtoffers—van Het verhaal gaat over het loslaten van demonen die alle Engelse legers zouden vernietigen, en over de uiteindelijke mislukking van zijn plannen door de onbezonnenheid van een brutale en verwerpelijke kapitein. Af en toe wilde de koopman iets zeggen, maar Blasi wist zijn aandacht te trekken met dezelfde vurige, onophoudelijke welsprekendheid als waarmee hij, als de meest vooraanstaande spreker die vaak de zaal van het College van Kardinalen domineerde, het woord voerde. En gedurende dit alles bleef Blasi hun beide bekers bijvullen tot ze alle wijn in de waskom hadden opgedronken.

Labatut onderzocht de oorzaak van zijn toegenomen bezorgdheid en vond de schuldige. Hoewel het onbeduidend leek, was het hem niettemin duidelijk: een nieuwe, onnatuurlijke glans kwam uit de blik van de kardinaal – een eigenaardige gloed die hij aanvankelijk niet had opgemerkt. Het leek alsof Blasi hem vanuit twee verschillende richtingen observeerde, met een goed oog dat over zijn schouder meekeek en een slecht oog dat recht in zijn ziel staarde. Hij voelde dat het witte oog in hem keek, en overal tegelijk.

Blasi verliet even de kamer met de lege waskom, om vervolgens terug te keren met een sierlijke, driepotige kruik die tot de rand gevuld was met wijn. Nog voordat hij de kruik op het bijzettafeltje had gezet, deinsde de koopman haastig achteruit en leunde wantrouwend van hem weg. Blasi deed alsof hij het niet merkte, want hij was bijzonder geconcentreerd op het bijvullen en inspecteren van de beker van de zieke man, en wel met zoveel zorg dat het leek alsof de wijn een nauwkeurig afgemeten dosis medicijn was. 'Nog wat meer zou die nu zo duidelijke tekenen van uw kwaal wel eens kunnen verzachten,' beweerde Blasi met het zelfvertrouwen van een ervaren arts. Hij reikte de volle beker en een sussende glimlach naar zijn schijnbaar bedlegerige patiënt. Maar de koopman staarde hem alleen maar aan. 'Neem de beker,' drong Blasi aan, 'Drink ervan. Verdrink uw ellende.' De ogen van de koopman schoten echter door de kamer alsof hij snel wilde ontsnappen. In het zwakke licht van de kandelaar zag Blasi de zweetdruppels over het voorhoofd van de man rollen. 'Je hebt koorts door je ziekte.'

"Kom tot jezelf en luister naar me. Ik sta erop dat je drinkt zolang je nog genoeg levenskracht hebt om een glas vast te houden." Blasi boog zich verder over het bed. "Neem het!" blafte hij, weigerend de groeiende plas urine op de schoot van zijn gast te erkennen.

De wijn spatte in het rond toen de koopman de beker uit zijn hand sloeg. "Blijf uit de buurt – ik drink niet meer met types zoals jij!"

'Zoals u wenst,' antwoordde Blasi kalm, terwijl hij zich oprichtte en de wijnsplatten van zijn kleren veegde. Hij draaide zich om en schonk zijn eigen glas bij.

"Helaas moet ik blijven drinken met mensen zoals ikzelf; en al snel zullen de toenemende pijnen van uw tanende gezondheid u ertoe dwingen hetzelfde te doen." Met volle

Met een kop koffie keerde Blasi terug naar zijn zelfgekozen plek en ging naast het raam staan, waardoor de man alle ruimte kreeg om tot rust te komen. Blasi nipte aan zijn koffie en bracht de tijd door met ogenschijnlijk oneerbiedige opmerkingen en een litanie van abnormale zelfreflectie en onheilspellende voorspellingen, die zelfs de minst toegewijde geestelijke onwaardig waren, en zeker een kardinaal van het College.

Blasi vervolgde met een zacht gemompel, zijn gezicht tegen het raam gedrukt, alsof hij scherp door de inktzwarte nacht heen keek en een gestage stroom pestbesmette voorbijgangers bestudeerde: "Kijk naar hen, allemaal lopend als een colonne lijken. Ze zijn al dood – allemaal . Zie hoe ze worstelen in hun hopeloze toestand; alleen gedreven door dierbare herinneringen en eindeloze dagdromen." Hij zuchtte diep, genietend van zijn herinneringen, alvorens een nogal ongebruikelijke combinatie van vooruitziendheid en terugblik te bieden: "Bij het eerste licht zullen we er nog meer ontdekken die langs de weg dagdromen; met verzadigde glimlachen, naakt en met vliegen die in hun ogen spelen. Als ze de waarheid over zichzelf maar kenden, dan zouden ze stoppen met doen alsof en stilvallen. Kijk naar h
Zij liepen rond, deden alsof ze leefden. Pas in de dood zullen ze de volle omvang van hun lot beseffen; dat ze dwaas waren om te proberen te overleven in een wereld waar de dood onlosmakelijk verbonden is met het wezen ervan. Uiteindelijk zal niets van aardse betekenis heilig blijven. En welk groter goed kan hoop en dromen overleven als alles verloren gaat aan iets onbeduidends als vliegen?"

'Ik geloof niet dat u een priester bent,' mopperde de koopman. 'Wie bent u dan wel?'

'Wie ben ik?' grinnikte Blasi. 'Als ik je vertel hoe het gebeurde, dan weet je wie ik ben. Het begon allemaal heel simpel.' Na een korte stilte schraapte hij zijn keel en zei: 'Toen ik nog maar een jongen was, zag ik een levendige rij mieren tegen de zijkant van een grote boom klimmen, ook al stonden de bovenste takken in brand door een recente blikseminslag. Terwijl de colonne de boom beklom, verbrandden de mieren en vielen ze op de grond. Ik veegde ze van de schors, maar er volgden er meer. Ik spuugde in hun pad, maar ze cirkelden om het speeksel heen en vervolgden hun opmars. Ik heb er zelfs een paar doodgeslagen, in de hoop dat de anderen het gevaar meteen zouden voelen en zich zouden omdraaien, maar ze kropen nog steeds om de dode mieren heen en vervolgden hun klim de vlammen in.' Blasi schudde zijn hoofd en grinnikte. 'Tijdens mijn jongensachtige en nogal dwaze missie om die mieren uit de vlammen te redden, brak een vallende tak mijn been en had ik bijna mijn leven verloren. Het moment was het meest ontroerend.'

van mij, tot in het diepste van mijn ziel , zelfs om de loop van mijn lot te veranderen – van toekomstig ridder , tot mij, als bisschop." Hij knipte met zijn vingers. "Van een mierenkolonie, tot een kardinaal van het College, nu weet je wie ik ben." Blasi draaide zich van het raam af en keek de koopman aan, klaar om zich met open armen te presenteren – met een gebaar van nederige pracht. In plaats daarvan struikelde hij, in een dronken bui, tegen het bijzettafeltje.

waardoor zijn vaas met een klap op de grond viel. Hij liet zijn beker vallen en viel achterover, waarbij hij zijn kelk brak. Hij keek naar de ruit voordat hij zich tegen de vensterbank vastgreep. Zijn ogen waren gericht op zijn voeten, waar scherven van een gebroken vaas verspreid lagen tussen verfrommelde papieren bloemen.

'Mieren die doodgaan—umph— vliegen die spelen—umph.' De koopman spotte en kreunde terwijl hij op de rand van het bed zat en zijn laarzen aantrok.

'Je hebt geen schoenen nodig,' zei Blasi, terwijl hij wankelend op hem afkwam. 'Je moet rusten. Wat ben je aan het doen?'

'Blijf op jezelf!' De koopman wees met zijn vinger naar hem en snauwde: 'Houd afstand!'

Blasi bleef stokstijf staan, midden in zijn pas. 'Waarom moet je je opnieuw aankleden?'

De man streek zijn kleren recht. Vanonder zijn zweterige, futloze haren hield hij Met een beschuldigende blik op Blasi gericht, gromde hij: "Om recht te zetten wat verkeerd is, moet ik dit landhuis van de zonde verlaten – en deze zelfbenoemde, godslasterlijke geest die zichzelf aanbidt als de eerbiedwaardige en eminente kardinaal Blasi!"

Blasi bekeek de rijkelijk beschilderde porseleinen kan, met een glanzend oppervlak vol kleine blauwe bloemetjes en een royale hoeveelheid onaangerode wijn. Hij vroeg: "En wat zal er van onze overeenkomst terechtkomen?"

De man trok een pijnlijk gezicht door zijn verslechterende toestand. Hij streek zijn haar naar achteren en Hij keek de kardinaal recht in de ogen. "Het is van u – mijn handelswaar; mijn kar; mijn paard – alles . Ik heb alleen mezelf nodig om te komen waar ik heen moet."

Blasi zag de man nu als een vreemdeling – een totaal ander persoon dan de koopman die hij kort daarvoor had ontmoet. De man zag er beurs en gezwollen uit, alsof hij herhaaldelijk was geslagen; en in de precieze hoeken van het kaarslicht glinsterden zijn opvallend vreemde gelaatstreken gelijkmatig bedekt met zweet. Zijn hoofd leek volledig aapachtig, met een grotesk ingevallen gezicht.

'Kijk eens naar jezelf,' riep Blasi uit met een vleugje afschuw in zijn stem, 'Je sterft terwijl je spreekt!' Er is geen andere plek om je te onttrekken. Rust uit!

De koopman knikte en strompelde naar de deur. "Wees gerust, dat zal ik doen – in vrede, en zonder het gezelschap van het Kwaad." Hij verliet de kamer en daalde voorzichtig de open trap af, waarbij hij zich tegen de stenen muur liet steunen om zijn pas te vergemakkelijken. Blasi liep achter hem aan en drong erop aan dat de man naar bed ging. Maar de koopman negeerde Blasi's smeekbeden en ging door, hem bespottend bij elke stap die hij naar beneden zette: "De meester van mijn huis is de Dood! Ik leef, maar ik ben dood! Ik span samen tegen Zijne Heiligheid en de Kerk! Ik ben een moordenaar van kardinalen, abten en monniken! Ik open de poorten van de hel! Laten we gaan spelen met de vliegen in hun ogen!"

'Ik heb zoiets helemaal niet gezegd!' antwoordde Blasi. Hij drukte zijn kin tegen zijn borst en doorzocht zijn wazige geheugen voordat hij ongelovig vroeg: 'Heb ik zoiets gezegd?' Hij bleef op een trede staan en liet zijn volle beker naast zich bungelen, waarbij hij onhandig wijn op zijn kleren morste. 'Dat wij "Zou je met vliegen kunnen spelen?" Hij leunde met zijn zware hoofd tegen de muur en grinnikte. 'Misschien heeft de wijn mijn verstand vertroebeld. Vergeef me alstublieft; ik zou er goed aan doen mijn woorden in bedwang te houden.' Hij snelde vervolgens achter de koopman aan, die onverstoorbaar verder liep, en greep hem bij de arm. 'Nee! Ik zeg niets meer. Kom, u moet terug naar de kamer!'

De koopman rukte zich los uit Blasi's vasthoudende hand, verliet de trap en baande zich een weg door de keuken voordat hij zich tegen de stenen haard vastgreep. Hij zocht naar zijn spullen en vond ze, hoog opgestapeld en bijna de hele kamer bedekkend. Aan de overkant stond een brandende olielamp bovenop zijn wijnavat en de flikkerende vlam wierp een griezelig licht op de rommelige ruimte. Hij staaarde naar zwevende schaduwen op de vloer terwijl hij Blasi indirect beschuldigend de les las: 'En je benen zijn nu genezen, terwijl de meeste mannen zouden sterven aan...' zulke verwondingen. Hoe zou dat kunnen, tenzij—ah, ja—omdat de hemel het beste met je voorhad!'

De man struikelde en kroop haastig door de schaduwen – door talloze bochten en kronkels, in een zelfgemaakt doolhof van zijn eigen handelswaar. De duisternis slokte hem op, en alleen zijn stem bleef over om te roepen: "Sint Denis, dek mijn weg! Bescherm me!"

Blasi riep in de richting van de stem van de koopman: 'Voor wie of wat moet hij je beschermen? Herpak je! De pest heeft je ernstig ziek gemaakt.' Blasi strompelde achter hem aan. Hij morste met zijn wijn. "Kom terug, zeg ik!" Schaduwrijke stapels stortten ineens in een crescendo van contrasterende tinten, terwijl potten en pannen rammelden en glas en porselein tegen de plavuizen spatten. "Ik zie je daar! Neem jezelf in de hand!"

Je bent helemaal gek geworden!

De man sprong uit een donkere hoek tevoorschijn en draaide zich om met een schop, waarvan het blad slechts enkele meters van Blasi's gezicht verwijderd was. De zwakke glans van het blad overtuigde Blasi ervan zijn hand op te heffen. handen—en zijn beker. De koopman duwde het werktuig naar het gezicht van de priester en toonde daarmee vastberadenheid. "Zal ik vanavond uw graf graven?"

'Nee,' antwoordde Blasi, terwijl hij terrein prijs gaf. 'Zal ik de jouwe niet klaarmaken, zoals je wenste?'

'Niet nodig! Ga bij me vandaan,' siste de koopman.

Blasi knipperde met zijn ogen en deed een paar stappen achteruit voordat hij het speeksel van de koopman van onderen wegveegde. zijn oog. "Zoals u wenst, monseigneur Labatut. Ik bedoel u geen kwaad."

'Je hebt een verbond met de duivel gesloten, vermomd als priester,' gromde de koopman, terwijl hij het mes in Blasi stak en hem verder achteruit dreef, dwars door de verspreide hopen heen.

Rommel op de vloer.

Blasi struikelde onhandig over de rommel, maar wist te voorkomen dat zijn beker omviel. De koopman vluchtte haastig de hoek om, met grote passen door het puin, terwijl hij zich haastig een weg baande naar de achterdeur van het kasteel en mopperde. "Houd alles maar – alle gemorste specerijen, elke gebroken lepel en elke bittere druppel wijn! Alleen dit schamele werktuig is van mij," gromde hij, terwijl hij de schop hoog in de lucht zwaaide. In zijn korte blik achterom leek het wit van zijn wilde ogen zelfs het lamplicht te overstralen. 'O jazeker!' beaamde Blasi de woedende koopman; 'Het is van u, zoals u zegt! Neem het maar.'

De man draaide zich om en bleef stokstijf staan. Ze staarden elkaar lang genoeg aan om het monotone gezoem van de krekels op een zomeravond, de verstikkende hitte en de aanhoudende stank in het huis te kunnen waarderen.

Blasi haalde diep adem en verbrak de stilte: 'Dus, wat ben je van plan met de schop?' Hij nam een slok wijn en wisselde blikken tussen het blad van het gereedschap en de

De snijdende blik van de man, die lijdt aan de waanzin die door zijn ziekte is veroorzaakt.

De koopman liet uiteindelijk een angstige lach horen. "Nee, monseigneur; u bent geen man van God. Een verdrinkende hond zou meer hoop op de hemel hebben dan een man in een graf dat u voor hem klaarmaakt! Ik zie u als de ergste duivel, die zijn gespleten tong verbergt achter een façade van vroomheid, terwijl u voor eeuwig ongehinderd uw kwaad kunt bedrijven." 'Ik ben wie ik zeg dat ik ben,' verklaarde Blasi. 'Ik ben dezelfde kardinaal die u bijstond in uw vroegere zaken.' Hij wees naar het houten vat. 'Dat vat komt uit de Grote Kelder van...!' het Pauselijk Paleis, waarvan ik de enige opzichter was." Hij hief vervolgens zijn beker naar de koopman, alsof hij een toast op hem uitbracht. "Zelfs bitter, ik ken deze druif aan zijn smaak; het is geen gewone soort. Bovendien ken ik mezelf als een man van God en Frankrijk; hoe onheilspellend ik ook mag lijken voor mensen die gekweld worden of – drenkelende honden – zoals u zo graag zegt. Desondanks blijft mijn aanbod geldig: ik zal u begraven met alle eerbied, rituelen en gebeden die u van een ervaren priester zou verwachten."

De koopman bekeek zijn verspreide koopwaar en overwoog het aanbod, alsof hij er voor het eerst van hoorde. Hij richtte zijn aandacht weer op Blasi en bood hem de schop aan. dreigend. "En?"

Door een zwakke lichtstraal die de schaduwen doorbrak en de vloer verlichtte, zag Blasi Een miniatuurpaardje te midden van de verspreide proviand – stukjes van het porseleinen beeldje lagen verspreid over de plavuizen, inmiddels vertrapt. Het hoofdje van een klein, bleek paardje lag naast de hiel van de laars van de koopman. Net als de koopman draaide Blasi zich om en bekeek dezelfde rommelige omgeving, waarbij hij zich blijkbaar opnieuw oriënteerde op een veel groter geheel terwijl hij in gedachten kauwde op wat hij onmiddellijk begreep als een

Een individuele en ogenschijnlijk raadselachtige staat van circulaire en satirische verwijzingen. Een opmerkelijke wending. Hij bedacht zich dat het inmiddels gebroken porseleinen speelgoedje een eerder cadeau voor zijn neefje was geweest. die hij in het geheim had verkregen via smokkelhandel met goederen van Genuese schepen en die hoogstwaarschijnlijk afkomstig was van dezelfde koopman die voor hem stond. Evenzo kwam het vat met de inmiddels bittere wijn ongetwijfeld voort uit de indirecte contacten die de koopman in het verleden met hem had, toen Blasi regelmatig vaten uit de voorraadkamers van de pauselijke paleiskelder smokkelde in ruil voor zeldzame importgoederen, die hij vervolgens gebruikte voor collegiale ruilhandel en politieke omkoping – zeldzame *importgoederen* zoals het gebroken porseleinen beeldje uit het Verre Oosten.

'En? Wat dan? Kom nou, zeg het maar!', schreeuwde de koopman, terwijl hij zijn ogen tot spleetjes kneep, alsof hij Blasi wilde dwingen de opzettelijk onopvallende contractuele details van een faustiaans complot of een duivels akkoord te onthullen.

Blasi beantwoordde de inquisitorachtige betweterigheid van de man met slechts een vermoeide glimlach en een stoïcijnse toon in zijn uiteindelijke antwoord: "En—ik zal die andere woorden in uw dienst gebruiken." "Want hoe zou je anders de hemel kunnen vinden zonder dat ik met die andere woorden bid?"

'Met duivelse woorden en kwaadaardige praatjes? Ah! Zoals ik al vermoedde,' riep de koopman uit, terwijl hij de schop naar de kardinaal stootte. Maar Blasi bleef onbeweeglijk staan, staarde met een lege blik naar het gebroken paard, verdiept in de herinnering aan een jonge knaap die ooit sneller vloog dan welke engel ook – en misschien wel met zoveel kracht dat een vriendelijke wind hem opmerkte en meevoerde. De jongen kende een wereld die verscheurd was door een kwaadaardige en goddeloze '*pestinense*'.

Blasi beet op zijn lip en knikte onbewogen. "Helaas moet ik erop aandringen dat u nu dit landhuis en het bijbehorende terrein verlaat. U mag het gereedschap in uw hand meenemen, evenals alles wat u verder nog kunt dragen; het paard en het vat wijn van Zijne Heiligheid blijven echter achter als tienden en bezittingen van de Heilige Stoel."

'Ik heb geen rijdier nodig! En je zou jezelf in de wijn kunnen verdrinken – bespaar ons de ellende van je verachtelijke en onvergeeflijke zelf,' gromde de man.

Blasi haalde scherp adem en trok een wenkbrauw op. 'Zonder *verder omhaal*, ik vertrouw erop dat je je weg zult vinden, nietwaar?'

'Inderdaad, dat zal ik doen,' mopperde de koopman, terwijl hij de schop liet zakken. Hij liep achteruit naar de deur en opende die van achteren. Een koele bries vulde de kamer en bracht een zachte regengeur met zich mee. In de verte tjlpten krekels. 'Ik moet een graf graven terwijl ik...'

"Zorg dat je de middelen hebt. En probeer me vooral niet te volgen." Een flits aan de nachtelijke hemel toonde hem even als een silhouet voor Blasi.

Blasi stelde de koopman gerust. "Maak u geen zorgen, *monseigneur Labatut*. Ik heb me erbij neergelegd." "Hier blijven, verteerd door mijn eigen beslommeringen." Hij kantelde zijn beker en bekeek de mate van leegte. "Om erin te verdrinken, ja."

Hij keek toe hoe de koopman plukjes bezweet haar uit zijn gezicht streek, de schop over zijn schouder legde en de nacht in stapte. Blasi volgde hem voorzichtig naar de deur, waarna hij lusteloos tegen het kozijn leunde. Hij zwaaide met zijn beker, hief een halfslachtige toast op zijn vertrekkende gast en trok een grimas toen hij dronk. De laatste slokken bedorven wijn. Hij zuchtte toen de donder rommelde.

Kennelijk zag de koopman zijn gebaar – hij riep terug naar Blasi: “*Oui! Salut, Diable!*” Blasi ging het kasteel weer binnen en sloot de achterdeur af. Zijn gedachten waren volledig vrij van alles, behalve een volle waskom en een leeg bed, die hij beide voor eeuwig als genot wilde gebruiken.

Buiten het kasteel strompelde de stervende man door steeds hoger wordend onkruid, terwijl hij gebroken spinnenwebben, gescheurde cocons en stekelige bramen wegveegde en bad tot God, Jezus, Sint Christoffel en elke andere gezegende martelaar die zijn smeekbede om leiding zou willen horen. Met zijn rug naar de weg richtte hij zich op de achterkant van het landgoed en zette hij zich in voor een zelfgekozen missie, struikelend richting de zwarte horizon van een ongerept bos – voor hem was de dood nu een persoonlijke zaak geworden, die hij met niemand anders dan hemzelf en God wilde delen. Helaas werd zijn pad alleen verlicht door bliksem; de vroegere gloed van de sterren verdween nu achter de wolkenbank van een naderende storm. En onder de dreigende hemel onthulde een flits van hemels licht een paar statige, goed gemaakte, dubbelgestikte, groene laarzen, compleet met kwastjes aan de manchetten en metalen sluitingen, te midden van een opwellende zee van dode uiteindelijk verdronken.

Het was de eerste en tevens de laatste keer dat kardinaal Blasi het geluk had om, wellicht langverwacht, een persoonlijk gesprek te voeren met de eens zo vooraanstaande handelaar Jean-Baptiste Labatut; meestermakelaar in de beste importproducten uit het Verre Oosten en met de hand uitgekozen wijnen die Frankrijk ooit gekend had.

~*~

Dood en verderf, alles was er. De verderfelijke plaag verspreidde zich door elke stad en elk dorp in Frankrijk en verstomde de harten van de gemeenschappen met haar destructieve en meedogenloze aanwezigheid. Gewone boeren veranderden in oproerige bewoners, die complete dorpen met de grond gelijkmaakten, terwijl ze een algemeen onzinnig idee omarmden: dat geen kwaad in Frankrijk zou zegevieren zolang ze maar brutaal genoeg waren om elke stad in brand te steken. Maar de besmetting verspreidde zich als een lopend vuur door de onhandelbare menigten en maakte hen zo zwart als de aarde.

De as van de gebouwen die ze in brand staken.

In zijn wanhopige poging om de oorzaak en werking van de Grote Pest te achterhalen, riep koning Filips in oktober 1348 de vooraanstaande faculteiten van de Universiteit van Parijs bijeen. Meteen kwam een gekozen raad van diverse disciplines bijeen, beraadde zich in rituele geheimhouding en bracht zijn bevindingen over aan Filips in een document genaamd het *Verdrag van het Consilium van Parijs*. De gezamenlijke inspanning noemde verschillende mogelijke oorzaken van de pest, waaronder planetaire uitlijningen, ondergrondse dampen die vrijkwamen bij aardbevingen en giftige deeltjes die door vochtige winden werden meegevoerd vanuit rottende moerassen. Niettemin was het commentaar slechts een verzameling speculaties die weinig bijdroegen aan het onthullen van een oorzaak of genezing. En hoewel de Duivel niet in de details van het document werd genoemd – zelfs al ontbrak het Kwaad in de canon van oorzaken – was de klinische uiteenzetting verder een waardevolle poging om het schijnbaar abrupte en raadselachtige bestaan van deze steeds verwoestende gruwel te verklaren. Tot dan toe waren bijna tien miljoen Europeanen veel te zeer in beslag genomen door de dood om zich druk te maken over oorzaken. Immers, uiteindelijk bleven de doden dood – voor het grootste deel.

De Zwarte Dood was een woedende hel, die Europa verschroeide en de mensheid teisterde, die niet meer was dan een jonge boom in een uitlaande vuurstorm. Als brandende armen drongen de oprukkende linies van de duivelsziekte verder landinwaarts door, naar het noorden en westen, om onaangetaste gebieden te bereiken en zo een verstikkende greep op het hele continent te krijgen. Landen kronkelden één voor één, van begin tot eind, als in vlammen opgaande landkaarten.

Spanje werd getroffen door een epidemie, waardoor een groot deel van de steden te maken kreeg met een nogal nieuw concept: begraafplaatsen zonder aarde. In de droogte van een meedogenloze zomer teisterde de pest de steden en in de verstikkende hitte wisten de inwoners niet of ze transpireerden door de hitte van het seizoen of door een plotselinge koorts. De meeste inwoners zouden de hitte van de dag de schuld geven, maar de helft kon de nieuwe zwarte plekkjes onder hun oksels niet zomaar afdoen als zweet of damp. De pest was inderdaad een snelle en willekeurige beul; de gezonden gingen naar bed om bij zonsopgang stijf in bed te liggen. En met de aanhoudende droogte en verzengende hitte in Spanje was koel, schoon water goud waard. Helaas waren veel van de openbare waterputten besmet met de rottende resten van burens. Sommigen beschuldigden de Joden van het verontreinigen van het water; anderen beschuldigden de moslims; maar vreemd genoeg, met zo'n apocalyptische gebeurtenis die een christelijke bevolking trof, gaven slechts een handjevol mensen de duivel de schuld. Niettemin was voor die bejaarde bewoners die te zwak waren om hun huis te verlaten en het waagden om zelfs maar een slokje uit de put te nemen, de keuze zo duidelijk als het water waar ze naar verlangden: zich overgeven aan ziekte of zich onthouden van uitdroging. Toch dronken ze, in hun wanhoop

Na het drinken uit de beker baden ze diep en voegden zich bij hun burens op de onbedekte begraafplaatsen van de steden.

Elders bezweken de steden en dorpen van Engeland, net als die van Spanje. Zelfs met strenge havenregels was de pest een dief in de nacht, die zich ongemerkt een weg baande. Via waterwegen en langs de havens van Londen en Bristol. Eenmaal aan land, brak de besmetting uit. Artsen, priesters en politici sprongen ogenschijnlijk in hun graf; en als een zee van lemmingen met zweren volgde de helft van de stadsbevolking hun voorbeeld. In de zomer van 1349 raasde de pest naar het noorden, teisterde het Engelse platteland en baande zich een weg door de dichtbevolkte steden Norwich en Chester, op weg naar Wexford in Ierland. Tegen het einde van het jaar had de Zwarte Dood alle noordelijkste steden van de regio besmet, waaronder Edinburgh in Schotland. Zwarte ringen rond roze lymfeklieren – met zakken vol bloemen om het verval te verdrijven, stierf meer dan een derde van Europa door te niezen.

De tijd verstreek als de ogen van een stervende en de dagen volgden elkaar op als de hijgende ademhalingen van de zekere dood. Mannen en vrouwen meden de steden op zoek naar voedsel. In plaats daarvan kamden ze verlaten velden uit, jaagden ze op wild in ongerepte bossen en zochten ze in bergbeekjes, wanhopig op zoek naar voldoende voedsel om de winter te overleven. Families verscholen zich achter deuren, die ze aan de buitenkant rood markeerden en van binnenuit vergrendelden met stapels zware stenen; landbouwwerktuigen stonden tegen aangrenzende muren als wapens in de aanslag. En toen de winter uiteindelijk aanbrak, waren veel inwoners van Midden-Frankrijk veel te veel bezig met deuren als mogelijke toegangspunten, en schonken ze weinig aandacht aan de zekerheid van hun plafonds.

De demonen van de poortsteen van de abdij bereikten nooit de beoogde bestemming van kardinaal Blasi: de Franse stad Calais en haar Engelse bezettingsleger. In plaats daarvan, gedreven door de duisternis van demonische bezetenheid, zwierven deze vliegende chimera-beelden door de Franse avondlucht, verspreidden zich met de eveneens uitdijende en verzengende mist en bereikten uiteindelijk de randen van het dorp *Murat*, waar ze met een verwoestende klap door de rieten daken heen stortten.

De ernst van de ramp die het dorp Murat verwoestte, kon slechts door een minderheid van de onderwereldwezens het best worden ingeschat en begrepen: de oudere en meer ervaren demonen uit de verraderlijke rijken van Tartarus, die als opzichters in het Paleis van Hades dienden. Zij genoten immers de vrijheid om vele van de meest onuitsprekelijke kwellingen van de Hel te bedenken. Deze demonen, die de groteske beelden van lang geleden gestorven, op kathedralen geplaatste grotesken bezaten, waren

slechts de spirituele verzinsels van Lucifael's verdoemde legioenen. De stenen figuren werden niet gedreven door hun vroegere bestaan van vlees en bloed. Ze zouden gemakkelijk vergeleken kunnen worden met Niets meer dan 'vliegende stenen', bewoond door de geesten van demonen die hun verdorven zielen door het gedeeltelijk aangetaste poortsteenportaal wierpen, terwijl hun ware zelf nog steeds gevangen zat in de hel, aangezien slechts twee van de drie poortstenen waaruit het Grote Zegel bestond, sindsdien waren 'ontgrendeld'. Simpel gezegd: zolang de poortsteen van het Canello-klooster gesloten bleef, hoe verzwakt het Grote Zegel ook was geworden, vervulde het nog steeds zijn functie goddelijk en met een voorbestemd doel; en deze demonen uit de onderwereld konden de wereld alleen maar kwelen in de vorm van onstoffelijke bezetenheidsgeesten, spoken, blauwe duivels, incubi, succubi en dergelijke. En van alle incubi en succubi die sindsdien in de hel zijn geworpen – en dat waren er veel – regeerde Lucifael als *Succubuskoningin*, de voornaamste kwelgeest en geestelijke ontuchtpleger, die haar beeltenis en verdorven verlangens wierp op de slapende en weerloze Zonen der Mensen, en legioenen van opgeroepen Eljo- en Elioud-nakomelingen, van aards vlees en bloed, over de wereld verspreid achterliet in haar verdorven kielzog. En ze had weinig moederlijk verlangen om hun veiligheid te garanderen – in plaats daarvan liet ze hen, net als Lazarus, voor zichzelf zorgen. Zelf of word gedood door het onvermijdelijke aanbreken van het eerste licht.

Toch was de hel nog niet verzadigd. In de loop van de seizoenen van alweer een hels jaar hing de pest als een etherische sluier over Midden-Frankrijk. En in de donkerste uren van haar aanhoudende woede. De aanwezigheid van de abdij, de verstikkende mist en de rondzwerfende stenen grotesken eisten een steeds groter wordend gebied van besmetting en verwoesting op. Eind 1350 gebeurde het dat elke inwoner van de dorpen *Vic-sur-Cère* en *Saint-Flour* getuige was van de gruwelen van chimera-achtige demonen die als een zwerm kraaien de nachtelijke hemel teisterden. Dorpsbewoners schreeuwden en vluchtten uiteen; echter, blijvende uitingen van angst, die men zou verwachten te vinden op de overblijfselen van ten minste één slachtoffer, ontbraken opvallend genoeg bij elke dode inwoner – niemand had een hoofd – geen enkele schedel lag los van de andere verspreide resten. En deze massale verminkingen bleven grotendeels onbesproken, zo niet door gebrek aan ooggetuigenverslagen, dan wel door collectieve onverschilligheid ten opzichte van de dood. Immers, elke stad, dorp en gehucht ging op zijn eigen manier ten onder en de stank die zich verspreidde, diende er slechts toe een migrerende pestoverlevende te waarschuwen een minder bewandelde weg te kiezen – om alle bronnen van de pest te vermijden. vieze geuren.

Niettemin bleven vlees en kleding van de gebleekte botten vallen, waarmee het einde werd ingeluid van een van de ingenieuze plannen van de hel. De *Grote Pest*, die begon met slechts één vogel – een door de duivel opgewekte Chinese duif – was erin geslaagd een groot deel van de mensheid te vernietigen. Zo abrupt als hij kwam, verdween hij als neerdalende as in een stervende wind. Als een te ver gezwaaid zwaard of een wild uitgesproken vloek van het kwaad, sneed de brede strook dood en verderf door elke ader van Europa, alvorens terug te keren naar het hart van de hel.

China. En toen alle munten uit de ogen van de doden waren verzameld – toen de laatste rimpelingen van de rivier de Styx tot rust waren gekomen – had de pest vierentwintig miljoen Europese mannen, vrouwen en kinderen tot stof gereduceerd. In China verdwenen vijfendertig miljoen zielen. Ontelbare miljoenen mensen op het Indiase en Afrikaanse continent werden uit het bestaan gerukt; allen vielen ten prooi aan Lucifaels *Zwarte Appeloogst*. Droge cijfers zijn echter niet altijd voldoende om zulke sterfelijke en historische proporties adequaat te vergelijken. Vanuit een correct perspectief bekeken: als alle Europese doden op elkaar gestapeld in één gemeenschappelijk graf zouden liggen, zou de diepte van het graf meer dan 3600 mijl bedragen. Sterker nog, als alle Chinese doden hetzelfde graf zouden delen, zou de diepte ervan bijna 5300 mijl de aardkorst in reiken.

Voor de mensheid was de Grote Pest dieper dan een put van anderhalve meter – dieper dan bodemloze angst – ze stortte helemaal neer in de hel, waar ze oorspronkelijk vandaan kwam. En met alle bekende slachtoffers die vielen, stortte de helft van de bekende wereld zich om en stierf toen een taoïstische hogepriester en zijn gevangengenomen Grotiske van de *Vliegende Drakentempel*, in de *Drie Grote Kloven* in Centraal-China, het waagden om het eerste van de drie zegels naar de Grote Afgrond te openen. Dit alles speelde zich af in de donkere bladzijden van de geschiedenis, zoals ongelukkige gebeurtenissen nu eenmaal gebeuren.

[Einde hoofdstuk 12]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~